

*Iba
deset dní*

MICHAELA BRNKOVÁ

OD AUTORKY BESTSELLERU KONFLIKT

Iba, desát dní

MICHAELA BRNKOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 087 - 6

*Iba
deset dní*

MICHAELA BRNKOVÁ

Venovanie

*Všetky udalosti v tomto príbehu sú vymyslené,
ale...*

*Ďakujem skutočnému hlavnému hrdinovi za to, že
mi bol dokonalou predlohou pre tento príbeh. Dúfam,
že to, čo on vidí v jeho svete, pretavím do slov, ktoré sa
dotknú aj vašej duše.*

Prológ

Pred tromi rokmi.

„Prečo máme takú smolu?“

Tami mala hlavu položenú na mojich nohách a obe sme ležali na gauči v byte, do ktorého sa mi práve pomáhala nastahovať.

„Neviem... asi to dovolíme.“ Nahla som sa k nej a pohľadila ju po rovnako ryšavých vlasoch, aké mám aj ja.

„Možno sme začarované. Bola som doňho fakt zaľúbená.“

Jej smútok bolel aj mňa. Obe sme boli sklamané. Obe opakovane, ale musela som sa zasmiať jej naivite. „To nie sme a nebola si doňho zamilovaná.“

Tami sa nahnevane posadila.

„To teda bola.“

„Ani nevieš, čo zaľúbenosť znamená,“ pretočila som oči. Som predsa staršia a tým pádom aj múdrejšia.

„Och, pouč ma, sestrička.“

„Prídeš na to sama.“

Tami chytila vankúš a ako to robila vždy, pleskla mi ním rovno do tváre. Na ten útok som bola pripravená, a tak som svoju tvár zachránila rukou.

„Podľa mňa sú láska a zaľúbenosť dve rozdielne veci. Nie je to to isté,“ povzdychla som si a pokračovala som, „zaľúbenosť je navrstvenie troch dokonalých vecí.“

Prvou je *dokonalá príťažlivosť*. To je základ. Môže sa mi páčiť desať mužov s perfektným telom, ale keď sa im pozriem do očí alebo sa ich dotknem, nevyvolajú vo mne nič.

Je to tak silný pocit, že aj pohľad je ako prívalová vlna. Že obyčajný pohyb, spojenie správnych slov alebo úsmev toho druhého, v tebe vyvolajú reakcie, ktoré nemáš šancu ovládať. Tvoje telo si ide svojou cestou. Od príjemnej bolesti sa ti stiahnu svaly v bruchu a fantázia sa rozbehne tak, že ju nedokážeš ani pribrzdiť. O nejakom zastavovaní sa tu ani nemôžeme baviť. Vtedy ti to nemyslí, lebo za teba rozhoduje vzrušenie, túžba a žiadostivosť. To je tá prvá vrstva.

Druhá je *dokonalý súlad*. Ten príde vtedy, keď začnú byť aj vaše predstavy a názory o živote a bu-

dúčnosti rovnaké, a keď... aj keď ste napríklad totálne rozdielni vo svojej podstate, dokážete sa pochopiť a porozumieť si.

A tretou vrstvou je *dokonalé prepojenie*. Prepojenie tých dvoch prvých vrstiev.

Lebo dokonalá príťažlivosť neznamená sex.

Až keď sa v tej tretej vrstve spojí telesné, realita bežného života, a to všetko do seba zapadne a prejde si zrením v čase, až potom si zalúbená.

No a láska... to je niečo úplne iné. Láska je cit, oddanosť, hlboké priateľstvo.

Milovať môžeš všetkých ľudí, ktorí sú pre teba dôležití, ale zalúbiť sa, to je dar.“

„Bola si už niekedy tak zalúbená?“ otočila ku mne zvedavo oči, až sa jej čelo niekoľkokrát lomilo harmonikou jemných vrások. Potočila som nesúhlasne hlavou. Nebola.

„Možno ani nikdy nebudem. Ten pocit je tak výnimočný a zriedkavý, že je pravdepodobnejšie, že do mňa udrie dvakrát blesk ako to, že ho v mojom veku ešte zažijem.“

„Nedramatizuj. Máš dvadsaťšesť. Nie si zas *taká* stará.“

Na jej občasný cynizmus som si už zvykla, ale aj tak ma vedela prekvapiť v nevhodnej chvíli, akou bola aj táto. Za jej ostrým jazykom a hrubým správaním sa skrývala citlivá a krehká duša.

„Po Romanovi už prežijem všetko.“

Veď, ktorá z nás si neprešla toxickým vzťahom, nešťastnou láskou, neopätovanými citmi alebo nejakým sklamaním?

„Pohár vína a pár hodín tanca nás z tejto nálady vyliečia,“ usmiala sa.

„Dobre,“ povzdychla som si a išla sa prezliecť. Je mladšia a aj napriek tomu ma vždy dostane tam, kam chce.

Potvora.

Zbožňujem ju.

1.

„Bože, stopro tam dnes niekoho zbalíš,“ pozorovala ma, keď som sa obzerala pred zrkadlom.

Môj tajomný úškrn, venovaný samej sebe, ju okamžite postavil do strehu a jej pohľad, nasledovaný otvárajúcimi sa ústami, ktoré sa na mňa práve chystali vychrliť tisíc otázok, mi prezradil, že mi len tak nedá pokoj.

„Minulý týždeň som niekoho spoznala,“ vytiahla som z kabelky pohodenej na bielizníku papierik s telefónnym číslom a podala jej ho.

„Matúš Antal?“ jej oči sa vyvalili z jamôk, keď to meno na kúsku bieleho zdrapu prečítala.

„No.“ Mykla som plecami.

„A ty vieš, sestrička, kto to je? Lebo,“ vyzeralo to, že praskne, kým to z nej vypadne. „Matúš Antal je z jednej z najbohatších rodín na Slovensku.“

„Jaj, hm...“ pokrčila som plecami a otočila sa naspäť k zrkadlu, „asi hej, mal také lepšie auto. Lenže ma ním takmer zabil, keď do mňa vrazil pred hotelom Elizabeth. Našťastie som sa mu včas uhla, aj keď som skončila na zadku, nič sa mi nestalo. Bol taký starostlivý, až ma to dojalo. Vysvetľoval mi, že sa ponáhlal zaviezť bratranca na letisko, a tak veľmi ho jeho malá nepozornosť mrzela, že mi dal pre istotu svoje číslo.“

„Fakt si myslíš, že príde?“ Tami ma prinútila poslať mu správu, no on neodpovedal. Sama som nerozumela tomu, prečo som sa na to nechala nahovoriť.

Von s nami vyrazila aj kamoška Sabína. Moja sestra Tami ju už stihla dopodrobna oboznámiť s priebehom celej mojej minulotýždňovej nehody.

„Jasné, že príde. Bože, ty máš ale šťastie. Zrazí ťa práve Matúš Antal. Veď to je sen každej nezadanej Slovenky nad osemnásť.“

„A ona doteraz nevedela, kto to je.“ Zdvihla na rozplývajúcu sa Sabínu obočie moja sestra. „On do mesta na takéto akcie nechodí a dnes, keď je tu koncert a bude tu plnka...“

„Myslíš, že by ho to odradilo?“

Tie dve snád' z toho mali stres.

Aspoň by mohli zahrať miernu nedostupnosť a nie sa triasť od strachu, že tu, ó, veľký Matúš Antal nepríde a ich život stratí zmysel.

„Veď sme sa sem prišli zabaviť spolu, či nie? To vám to musím pripomínať?“

„Bože, to je on!“ Sabína vyvalila oči k vchodu a okamžite sa veľmi nenápadne (fakt nie), prudko otočila nabok.

„Kde?“ Tami, otočená chrbtom k vchodu, sa zvrtila rovno k nemu.

Ježiši, prečo radšej nie som jedináčik?

„Vau, to je kus!“

„Tamara!“ sliny jej stiekli z brady na podlahu a odtiaľ rovnou cestičkou až k jeho bielym teniskám.

Začínala som sa za ne hanbiť.

Našťastie si Matúš nevšímal pohľady iných a keď ma jeho oči našli, usmial sa a vyrazil rovno ku mne. Ten pocit, ktorý tá dôležitosť a jedinečnosť vo mne vyvolali, ma prekvapil. Niet sa čo čudovať, keď môj predošlý vzťah bol jednostranná záležitosť. Ja som sa snažila a on si to užíval. Posledné dva roky som nezažila ani raz, že by pre mňa muž spravil niečo, z čoho by on sám nemal osoh.

Najhoršie na toxickom vzťahu je, že si účinky jeho jedu uvedomíte, až keď naň zomierate.

„Ahoj.“

Neviem prečo som to neurobila už v ten deň, keď sme sa spoznali, ale až teraz som si ho začala obzerať inak. Možno preto, že som nebola otrasená pár údermi o zem. Jeho oči svietili radosťou i pokojom, jeho úsmev bol úprimný a láskavý. Navyše vyzeral naozaj dobre – svetlé vlasy, takmer blond, povedala by som, mal dlhšie a dokonale upravené. Nebol príliš vysoký, ani

nemal široké ramená, aké sa mi na mužoch páčia, ale jeho modré oči to všetko svojou intenzívnosťou a dobrom, ktoré z nich sálalo, úplne zatienili. Bola to oáza pre moje oči a balzam na moju zranenú dušu.

„Máš vážne zaujímavú farbu vlasov.“ Celú ich dĺžku pohladil pohľadom a neprestával sa usmievať.

„Si na ryšavky?“ usmiala som sa tiež.

„Skôr na blondínky,“ uchechtol sa, ale som si istá, že hovoril pravdu, no ja som sa nehodlala nechať zaskočiť. To nemám v povahe. Viem byť poriadne drzá.

„Najvyšší čas, aby som ti rozšírila obzory.“ Plecia sa mu jemne zatriasli, keď sklonil hlavu a rukou si prešiel po ústach. Myslím, že som ho bavila a to mi bolo veľmi príjemné. Cítila som sa dôležite a vzácné.

„Čo keby sme sa radšej išli previezť? Je tu dosť hluk a...“ obzrel sa okolo nás a ja som si až vtedy uvedomila, koľko ľudí sa sem už stihlo vtesnať.

„Nie som tu sama, musím ísť povedať sestre, že odchádzam.“

*

Zrazu som neplánovane sedela na sedadle spolujazdca v luxusnom aute, ktoré voňalo typickou novotou čerstvej kože. Keď auto zabočilo na Brezinu, spozornela som. Toto nebude len taká obyčajná autoturistika.

Na masového vraha ho pozná príliš veľa ľudí, však? Áno, to sa pýtam samej seba a aj samú seba upokojujem: Jasně, že hej, buď pokojná.

Keď sa pred nami otvorila majestátna kovaná brána, bola som si istá, že ten dom, tá vila, to sídlo predo mnou, bude patriť Antalovcom – rodine, ktorá vlastnila polovicu Slovenska.

Matúš kráčal smerom k tmavému parku vedľa domu. Zostala som stáť, lebo tmavý kút jeho záhrady na mňa nepôsobil práve dôveryhodne. Keď si všimol, že nejdem za ním, otočil sa a pozrel sa mi konečne do očí.

„Ja by som sa možno radšej okúpala,“ pozrela som na bazén za nami. Ostať tu mi pripadalo stále akési rozumnejšie.

„Hore spia naši,“ pozrel na tmavé okná na druhom poschodí.

„No a?“ usmiala som sa.

„Nie som práve exhibicionista. Ty áno?“

Správna odpoveď by mala byť – absolútne nie, ale skutočnosť je taká, že mi to bolo jedno. Vždy som bola tak trochu nebojácny blázon, veď preto som tu. Tma je to jediné, čo ma odjakživa desilo. Ak sa niekomu nepáči, čo vidí, nech sa nepozera, no nie? Lenže Matúš bol iný. Zjavne konzervatívny a podľa toho, ako nepríjemne sa cítil v preplnenom bare, aj introvert. Možno je to to, čo presne teraz potrebujem.

S Romanom som mala veľmi búrlivý vzťah, upokojiť sa a uzavrieť pred zvyškom sveta mi zrazu prišlo ako niečo nové a lákavé. Chcem to skúsiť. Chcem to inak. Budem taká, akú ma chce mať a uvidím, kam

to bude smerovať. Možno ma bezpečie a pokoj očaria natolko, že sa doňho nakoniec zalúbim. Dohovárala som si kompromis sama so sebou.

„Podme.“

S úsmevom som vykročila do parku a ruku som nechala v jeho dlani. Bol to príjemný pocit.

„Takže ty si spisovateľka.“

Jeho záujem a prekvapenie ma povzbudili k úsmevu. Keď sme si sadli na drevenú hojdačku, začali sme sa spoznávať zvedavými otázkami.

„Tak odvážne slová by som zatiaľ nepoužívala. Píšem len na svojom blogu a so žiadnym vydavateľstvom som zatiaľ nespolupracovala. To je ešte dlhá cesta, no snažím sa.“

„A normálna práca?“

Normálna?

„Písanie je normálna práca.“

„Ale neživí ťa to.“

„To nie. No časom, keby som sa presadila, mohla by som vydávať knihy a nakoniec sa tým naozaj seriózne živiť. Zatiaľ pracujem ako prekladateľka francúzštiny na voľnej nohe.“

„To je zaujímavé. Francúzsko mám veľmi rád. Najmä juh. Prenajímame si tam v lete vilu, možno ťa tam niekedy zoberiem.“

Moju tvár zalial úsmev. Matúš sa usmieval tiež a ja som ani na moment nezaváhala a verila mu kaž-

dé slovo, lebo pokoj i dobrota z neho priam sálali. Ako je možné, že si doteraz nikoho nenašiel?

Bože, a čo ak niekoho má? Veď na to som sa ani nespýtala a chlapi sú rôzni...

„Nie si zadaný, však?“ vyplašene som sa narovнала, no rukou v jeho dlani som ani nepohla.

„Ty si si ma negúglila?“ usmial sa.

To je odpoveď? Veľmi vyhýbavá, mimochodom.

„To áno,“ priznala som, „lebo Tami mi čítala cestou do mesta jeden internetový článok za druhým, ale polovici z tých vecí nemôžem veriť a neviem, ku ktorej polovici mám radiť tvoj status – slobodný, zadaný, ženatý alebo rozvedený.“

„Úplne slobodný.“

„Fajn.“ Zasa som sa uvoľnila.

„To vyzeralo, akoby si sa potešila,“ prižmúril na mňa oči.

„Nenamýšľaj si, dobre? Aj tak je dosť podozrivé, že nikoho nemáš.“

„Podozrivé?“

„Netvár sa, že nevieš, o čom hovorím. Si veľmi dobrá partia. Každá moja kamarátka, vrátane mojej sestry, by ma dnes bola ochotná otráviť, len aby si mohla v tomto momente so mnou vymeniť miesto.“

„Vieš čo? Nikdy som nestretol niekoho ako ty. Povieš hocičo, čo ti napadne.“ Pokrútil hlavou, ale tentokrát sa neusmial.

„No, áno, taká som.“

Ale odteraz na sebe popracujem, slúbila som si.

Nahla som sa k nemu, aby som mu dala najavo, že sa ničoho nebojím. Ani tejto situácie. Mal perfektnú príležitosť, aby si ma pritiahol a svojimi perami mi tie moje drzé ústa nadtľho zatvoril. Jeho reakcia ma však prekvapila. Matúš sa začervenal a postavil. Hm, tak toto nebude *Christian Grey*, pomyslela som si.

„Čo budeš robiť zajtra?“ spýtal sa.

„Nemám nijaké plány.“

„Pod' so mnou na večeru.“

Tento muž ma neustále prekvapoval. Podľa toho, čo mi o ňom *google* prezradil, mal rovnako ako ja – dvadsaťšesť, no jeho plaché a uhladené správanie na mňa pôsobilo, akoby mal o niekoľko rokov menej. Ak *google* nezavádzal, mal len dve priateľky. Obe blond, z dobrých rodín, so slušnou prácou a nudným spoločenským životom. Aj keď to pre mňa nebolo na prvý pohľad lákavé, rozhodla som sa dať zmene šancu.

„Prečo nie? Rada, ďakujem.“

Viac uhladenosti som už zo seba vyštaviť nedokázala, ale zvedavosť z toho, kam ma toto privedie, bola viac ako lákavá.

2.

Súčasnosť

„Prečo sa nevrátiš k svojej farbe vlasov? Ja si na tú blond na tebe neviem zvyknúť. Nejde ti ani len k očiam.“

„Prišla si ma sem kritizovať pre moju farbu vlasov?“ zamračila som sa na svoju sestru, sediac v reštaurácii hotela Elizabeth, kde som ju pozvala na obed. Nevideli sme sa niekoľko mesiacov, lebo obe žijeme so svojimi priateľmi a ja som sa snažila všetok svoj voľný čas venovať dopísaniu príbehu, na ktorom už dlho pracujem.

„Nie, len... si taká iná. Uhladená a...“ Tami zdvihla obe ruky, aby na mňa ukázala. „Tá blúzka a Chanel náušnice,“ pozrela vedľa mňa, „a *vuittonka* z limitovanej kolekcie.“ Pokrútila hlavou a ja som dobre vedela, o čo jej ide. Bude mi pripomínať aká

som bývala, kým sme s Matúšom spolu nezačali vážne chodiť. Neznášam to.

„Som stále rovnaká, len oveľa pokojnejšia,“ snažila som sa ju presvedčiť.

„A oveľa nudnejšia,“ pretočila oči. „Kedysi s tebou bývala aj zábava. Nedávala si si pozor na to, ako držíš príbor, či si kladieš látkový obrúsok na kolená správne alebo či používaš vyberaný slovník.“

„Tamara!“ snažila som sa svoju sestru upokojiť. Posledný rok, odkedy sme s Matúšom zasnúbení, mi neustále predhadzuje, že s ním to nie som skutočne ja, že nie som šťastná a že klamem samú seba. Také hlúposti. Ja som šťastná, veď môj život nikdy nebol v tak dokonalej rovnováhe ako teraz.

„Čo? Tak kedy sa pôjdeme zabaviť? A tým nemyslím večeru v nejakej nóbl reštike. Kedy pôjdeme do baru? Pamätáš, ako si v Banskej tancovala na stole? Ten vyhadzovač ťa chcel najskôr napomenúť, ale keď si mu začala krútiť zadkom pred nosom, rozosmial sa a začal tancovať aj on.“

Áno, to si pamätám. Tá spomienka mi okamžite privodila úsmev.

„To už je tak dávno, že to ani nie je pravda,“ kývla som rukou. „S Matúšom nemám potrebu sa predvádzať.“

„A nie je to tým, že to Matúš prosto nemá rád? Je to suchár.“

„Bože, prestaň s tým!“ zahriakla som ju. Mala som toho akurát dost.

„Nie si to ty, Nika.“

„Som Veronika!“

„Vidíš, aj toto,“ zasa rozhodila rukami. „Už ťa ani nemôžem volať, ako chcem. Si rovnako nudná ako on. Neverím, že si ho naozaj chceš zobrať.“

Tamara ani len netušila, ako sa ma tou vetou dotkla. Sklonila som pohľad a uhladila si zosvetlené vlasy za ucho.

„Nikuš, vieš, že ťa ľúbim. Ja len nechcem, aby si urobila chybu. Je toto život, aký chceš?“

Jej úprimný hlas ma ešte viac vytácal.

„Áno! A nepotrebujem tvoju lútosť, ani tvoje rady. Konečne som v stabilnom a pokojnom vzťahu. Ja už som si tých *bed bojov* užila až dost. Keď sa Matúš objavil, bol najvyšší čas, aby som si usporiadala priority a on bol tá najlepšia voľba. Lúbime sa.“

„Fajn. Ak si šťastná, som aj ja.“

„A čo ty a Lukáš?“

Potrebovala som okamžitú zmenu témy a život mojej sestry bol na to ako stvorený.

„No, to je práve ten dôvod, pre ktorý som sa s tebou chcela stretnúť.“

„Áno?“ usmiala som sa. Tak sa konečne s tým idiotom rozišla? Najvyšší čas.

„Som tehotná.“